

adresát seznal obsah písemnosti, zejména když odepřel písemnost přijati, vyhnul-li se dodání nebo neotevřel-li písemnost mu dodanou a nečetl-li ji, nebo podobně. V souzené věci zjistil první soud, že disponent O. A. dne 28. června 1933 doručoval žalobci dopis správní rady žalované firmy, obsahující jeho propuštění ke dni 30. června 1933, že žalobce tento dopis nepřijal, ač mu A. sdělil, oč se jedná, že pak O. A. ještě téhož dne týž dopis v obálce, jež byla opatřena razítkem firmy, dal rekomando-expres na poštu, že však žalobce poštovní zásilku rovněž nepřijal, načež byla dne 29. června vrácena žalované se záznamem, že adresát zásilku nepřijal. Podle tohoto zjištění, od něhož se odvolací soud neodchýlil, jest opodstatněn závěr, že žalobce byl propuštěn dne 30. června 1933 a nebylo třeba ještě zjišťovati, že správní rada O. T. již kolem 15. června 1933 sdělil žalobci, že pro rozhodnutí ministerstva sociální péče nebude možno ho dále zaměstnávat v době po 1. červenci 1933. Nesejde tedy na tom, kdy žalobce se dodatečně dověděl o svém propuštění, a mylný je závěr odvolacího soudu, že propuštění má platnost teprve ode dne, kdy se žalobce skutečně dověděl o svém propuštění, t. j. ode dne 29. července 1933. Mezi stranami není o tom sporu, že byla ujednána šestiměsíční výpovědní doba. Žalobce má tedy podle § 29 zákona o obchodních pomocnících nárok na plat od 1. července 1933 do 31. prosince 1933, t. j. za šest měsíců po 5.500 Kč 33.000 Kč, dále na vánoční remuneraci 5.500 Kč, dohromady 38.500 Kč. po odečtení nesporné zálohy platové 2.800 Kč zbývá 35.700 Kč.

Čís. 14090.

Při plynové uliční svítilně zavěšené na laně jde o dílo »vyvedené na pozemku« ve smyslu § 1319 obč. zák.

Jest na majiteli díla, aby prokázal, že neopomenul učiniti vhodná opatření, kterých podle poměrů a stavu věci lze rozumně požadovati.

Majitel díla neučinil závčas vhodná opatření k odvrácení nebezpečí, nevyměnil-li závčas lano, jehož vadnost musela mu býti při bedlivém přezkoumání známa.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1935, Rv II 853/32.)

Žalobkyně byla zraněna lampou uličního plynového osvětlení. Tvrdíc, že příčinou jejího úrazu byla okolnost, že lampa visela na příliš tenkém drátě nataženém napříč na ulici, který se tíhou lampy přetrhl, domáhá se žalobou na žalované obci náhrady škody. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Při plynové uliční svítilně zavěšené na laně jde o dílo »vyvedené na pozemku«, jaké má na mysli § 1319 obč. zák. (srov. čís. 3960 a 13.490 sb. n. s.). Nutno proto vycházeti z tohoto ustanovení zákona, které, stanovíc zvláštní ručení za následky vadnosti díla, je sice ručením zakládajícím se na zásadě zavinění, ale s obráceným břemenem průvodním. Ukládá totiž majiteli díla důkazní břemeno, podle něhož má ke svému

vyvinění provéstí sám důkaz, že užil veškeré péče potřebné k odvrácení nebezpečnosti, t. j. (podle materiálu k III. nov. obč. zák.) by provedl důkaz, že neopomenul učiniti vhodná opatření, která podle poměrů a stavu věci lze rozumně očekávat (tak také Sedláček: Obl. právo III. odst. čís. 55 a rozhodnutí čís. 6042 a 7606 sb. n. s.). Hledíc ke zvláštní skutkové povaze tohoto deliktu nelze tu proto použití předpisů o ručení majitele díla v rámci § 1315 obč. zák., jak míní dovolatelka (čís. 6042 sb. n. s.), nýbrž předpisů § 1319 obč. zák., jakož i všeobecných ustanovení hlavy 30. obč. zák. (čís. 13490 sb. n. s.). Poukaz dovolatelky na ustanovení § 1313 písm a) obč. zák. se sem nehodí, protože se vztahuje jen na náhradu z porušení smluvního závazku (čís. 460, 2391 sb. n. s. a m. j.). Šlo o vnější poškození drátů, z nichž bylo lano spleteno, přetržení lana upevňujícího svítilnu stalo se jeho vadnou povahou následkem přetržení drátků, zjistitelnou při bedlivém prohlédnutí lana, a zřízenci obecní nevyvinuli veškerou péči potřebnou k odvrácení nebezpečí, takže nejde o pouhou náhodu. Jest proto žalovaná obec povinna k náhradě škody podle § 1319 obč. zák., nedokázavši, že užila veškeré nutné péče k odvrácení nebezpečí, když zavčas nevyměnila lano, jehož vadnost by byla musila při bedlivém přezkoumání býti zjištěna.

Čís. 14091.

Bylo-li uznáno rozsudkem na zrušení spoluvlastnictví, a ujednaly-li strany po rozsudku, že zruší spoluvlastnictví jiným způsobem, než je rozsudkem určeno (spoluvlastník prodal svůj podíl druhému spoluvlastníku), ruší se nárok z rozsudku již tímto ujednáním, nikoliv teprve (knihovním) provedením ujednaného rozdělení.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1935, Rv II 1046/34.)

Pravoplatným soudním výrokem bylo vysloveno, že se spoluvlastnictví žalobce a žalovaných k nemovitosti čís. . . . zrušuje veřejnou dražbou. Žalobce domáhá se rozsudku, že exekuce soudní dražbou oné nemovitosti na základě uvedeného rozhodnutí žalovanými vedená jest nepřipustná, ježto po právomoci exekučního titulu sjednal se žalovanými trhovou smlouvu, již jim svůj podíl nemovitosti prodal. **N i ž š í s o u d y** žalobě nevyhověly, **o d v o l a c í s o u d** z těchto důvodů: Uskutečnění kupní smlouvy ohledně sporné nemovitosti tvoří po vzniku exekučního titulu skutečnost vymáhaný nárok zrušující nebo zastavující. Ježto však jde o nemovitost, nastala by tato skutečnost teprve tehdy, kdyby kupní smlouva mezi spornými stranami ujednaná byla knihovně provedena. To se nestalo. Schází tedy uvedený nutný předpoklad opoziční žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky nižších soudů a uložil nové rozhodnutí, vycházející z právního názoru:

Ustanovení §§ 841 a 843 obč. zák. o zrušení spoluúčastenství soudním výrokem platí jen tehdy, když se společníci o způsobu zrušení nedohodli. Ujednání jiné opatření jsou účastníci vždy oprávněni. Bylo-li uznáno rozsudkem na zrušení společenství, a ujednaly-li strany po vydání rozsudku, že zruší společenství jiným způsobem, než jaký je roz-